

Jak zvýšit intenzitu lásky v duši. Jak se nemstít a neurážet. Jak měnit svět kolem sebe.

[#ЛазаревСергейНиколаевич](#) [#ЛазаревПисатель](#) [#ЛазаревВидео](#)

28.12.2020

Zůstalo nám několik dní do Nového roku. Tento rok nebyl jednoduchý, byl hodně zaplněný událostmi a následující rok také nebude úplně jednoduchý. Ale naším úkolem je přivést duši do pořádku a - rozvíjet se.

Pro to, abychom učinili další krok do příštího dne, musíme cit lásky v nitru pociťovat co nejčastěji. Láska se musí stát naším stavem. A zde je několik detailů, které bych chtěl upřesnit, jak pomoci k dosažení toho stavu.

To se mě jeden pacient jednou zeptal: a co to je intenzita lásky, na čem závisí? Odpovídám mu: intenzita lásky závisí na frekvenci zaměření se na lásku. Nakolik neporušujeme lásku různými obavami, hněvem ani výhradami, natolik bude láska nepřetržitě proudit.

To co Kristus nazval vírou, není očekáváním, to je nepřetržitým zaměřením se na víru. Každý sebemenší pohyb, který provádíme nepřetržitě, dosahuje nakonec obrovského rozměru. Citoval jsem báseň japonského básníka, je třeba vše dělat beze spěchu, jako když šnek leze na horu Fujiyama. Člověk harmonický ví, že to dokáže dělat často. Ale hrdý člověk to chce udělat jednou a hotovo.

Jenže člověk harmonický ví, že je to prostě třeba dělat mnohokrát. Teprve pak je možné dosáhnout jakýchkoli výsledků. Co tedy narušuje lásku nejvíce ze všeho? Lásku nejvíce narušuje, když nechápeme, že jsme svou podstatou Božstí, potom lživé cíle, když začínáme být na něčem závislí, nemírnost v našich přáních a když začínáme záviset na lidských instinktech. Nu a samozřejmě odsuzování, hněv či urážení se, přezírání lidí. To všechno zapuzuje od nás lásku.

Velmi důležité je pochopit, že urážka, odsudek, to není hřích, který je možné udusit v sobě. Mnozí postupují podle nějakých náboženských kánonů a snaží se hřích v sobě udusit. To není správné.

Mimochodem včera jsem hovořil s jednou dámou, ona je ve velmi složité situaci, rozhovor s ní asi vložím do knihy, o tom, jak se rodí satanismus, rodí se u dětí, našich dětí, našich potomků. Říkám jí: A víte, existuje velmi jednoduchý prostředek k tomu, aby urážka z duše odešla. Ona povídá: Opravdu? Když se o to se mnou podělíte, budu moc ráda. Říkám jí: Pomstít se. Pomstil jsi se za

urážku a je to, urážka zmizela. Smáli jsme se asi pět minut! Takovou radu ode mne nečekala. Říkám: co je urážka a co je msta? Pokud počítáme jenom zlo a snažíme se je vykořenit, pak spolu s ním vykořeňujeme i sebezáchovný instinkt.

Proč se lidé urážejí už dva tisíce let... Bylo přece řečeno: nehněvejte se jeden na druhého, neodsuzujte druhé. Ale princip je velmi jednoduchý. Hněv, to je ochrana. A msta je prostředkem výchovy. Ale ne úplným a ne dokonalým. Je třeba se správně chránit a správně vychovávat. Proto otázka: proč jsme se za dva tisíce let nenaučili se chránit a vychovávat? Bohužel naše naivní představy z pohanských dob se přestěhovaly do náboženství a my v našich základních emocích, jak reagovat na svět, si udržujeme stále ještě toto chápání.

V náboženství panuje názor, že konflikt je zlo a dokonalé štěstí je stavem zcela bez konfliktů. Proto, co to je hněv? To je ochrana. A ochrana je konfliktem. Proto podstatou věci ve výzvě k odstranění hněvu je výzva k odstranění ochrany a likvidace sebezáchovného instinktu.

Takže je tu otázka: a jak se nehněvat? Musíme prostě hněv změnit ve výchovu, dosáhnout změny okolního světa. Pokud mě někdo urazil, znamená to, že jsem dopustil, aby mě směl urazit. To znamená, musím se změnit tak, aby mě nikdo neurážel. Musím toho druhého změnit tak, aby si vedl odpovědně.

To jest, chránit se znamená umění řešit konflikty. Pokud říkám druhému komplimenty a objasňuji mu, že se nezachoval správně, a činím tak na pozadí lásky dobromyslné gesto, on se mi otevře a změní svůj vztah ke mně. I můj vztah se změní.

Mluvil jsem o tom, že způsob, jak vyjadřujete urážku, už určí, že se jedná o výchovu. Když však v sobě urážku udusíte, láska odešla. Ale pokud vás někdo urazil a vy o tom prostě s nikým nepromluvíte, už tím druhého nutíte, aby se chtěl změnit.

Proto umění řešit konflikty je uměním převracet urážky ve změnu situace, ve změnu okolního světa a výchovu druhých lidí. Co se týče msty. Nepřejeme si, aby ten člověk tak jednal, proto se mu pomstíme. Znovu, je možné člověka takhle prostě změnit? Jak změnit člověka?

Zvykli jsme si druhé obviňovat, vyčítat, cenit zuby, aby on už tak nejednal. Zvykli jsme si druhé trestat a hrozit jim. Ale výchova, to je v první řadě podnícení motivace. Když člověku ukážeme cíl, když mu vše vysvětlíme a pomůžeme dosáhnout změn, tehdy všechno rychle pomine. Přitom neumíte si představit,

JAK každý člověk touží po pochvale, jak jednou pochvalou je možné člověka změnit.

Vzpomeňte si na příběh s malým Edisonem. Přejde chlapec ze školy, nese si žákovskou knížku, ve které je zápis, učitelka tam napsala: Váš syn je tak tupý, že nemůže navštěvovat naši třídu. Převeďte jej do jiné školy. Doma si čte matka zápis, syn se ptá, co je tam napsáno? A matka říká: Ale napsali tady, že jsi neuvěřitelně talentovaný. Jsi tak talentovaný, že se nemůžeš učit v té třídě, musíš jít do lepší školy a realizovat své schopnosti tam. A chlapec se začal rozvíjet, začaly se objevovat jeho schopnosti. Stal se největším vynálezcem tisíciletí, Tomášem Edisonem.

Nedávno si rolluju na Internetu a viděl jsem zajímavý příběh-metaforu. Byli dva přátelé, námořníci. Dostali se spolu na málo obydlený ostrov. A ten jeden se druhému svěří: Chci si vzít dceru místního náčelníka. A jsem připraven za ni zaplatit 10 krav. Přítel na to: V zásadě ano, má starší hezkou dceru, ta stojí za 10 krav. Ale ten první odpoví: Ne, chci si vzít tu mladší. Mladší? Zbláznil ses, ta vůbec není hezká. Ale já si ji chci vzít. Přítel pokrčil rameny. Hm, je to tvoje věc.

Přítel se vypravil na cesty a ten první přijde k místnímu náčelníku a říká: Chci si vzít vaši dceru a jsem připraven dát vám za ni 10 krav. Ten říká: Proč ne, mám starší dceru, je krásná, souhlasím. Ale já nemyslím tu starší, chci si vzít tu mladší. Ale co ty, podívej se, chceš opravdu tu mladší...? Ona se mi líbí, chci si ji vzít. A dám vám 10 krav. Tak si ji vzal.

Za několik let se na ostrov vrací přítel z cest, přijde k jeho domu a tam vidí ženu nepopsatelné krásy, jak vychází z domu. Podíval se na ni a myslí si: Asi se rozvedl. Vstoupil dovnitř a ptá se přítele: Jak se daří, jak jde život? Přítel odpovídá: Všechno normální, tohle jsou mé děti, moje žena. Ty ses podruhé oženil? Ne. To je ta žena, kterou jsem si tehdy vzal.

Přítel nic nechápe. Vyjde na ulici, kolem jde ta krasavice a on jí říká: Poslechni, co se s tebou stalo? Podívala se na něj a řekla: Víš, uvěřila jsem tomu, že stojím za 10 krav. Je to tak, protože měníme svět nejen svým chováním. Svět měníme i svým vnímáním.

Jiný příklad: sedí budhistický mnich ve vroucí vodě, přinesou mu krevety, on je povaří a vařené vrátí. A když se ho ptají, co ty, sedíš ve vroucí vodě, on jim odpoví: To se zdá vám, že to je vroucí voda, já myslím, že je to jen teplá voda, cítím se komfortně, je mi příjemně.

Proto nakolik vidíme v každém člověku obraz Boha, nakolik vidíme přítomnost Boha v každém dění, přičemž Bůh je láska, do té míry se cit lásky promění v náš stav.

Chtěl bych vám v předvečer Nového roku popřát, abyste dosáhli takového stavu, abyste se dokázali změnit a svým vnímáním změnili váš okolní svět. Nepochybují o vás, jste báječní. Pokračujeme v naší snaze dál... Šťastný Nový rok! Přeju vám zdraví, štěstí a úspěchy.